

Vibeke Peschardt (RV):

Der er i hvert fald det lykkelige ved diskussionen her i dag, at selve redegørelsen om flaskehalse jo viser, at der reelt ikke er de store problemer.

Når vi så alligevel er kommet vidt omkring – og det er vi jo ærlig talt – i hele arbejdsmarkeds-systemet både i Venstres indlæg og nu også i SF's indlæg, er det jo i virkeligheden nok, fordi der ikke er et problem, men det kunne der altså godt have været, hvis man ikke havde tilrettelagt en arbejdsmarkedspolitik, der virkede med massiv uddannelse, og hvad vi ellers har set inden for de sidste tre år.

Så jeg vil sige: Vi synes, at det her faktisk er udtryk for, at arbejdsmarkedspolitikken lykkes, og det hilser vi naturligvis med glæde.

Egentlig kunne man i sådan en redegørelse her sige: Der er ikke de store problemer, og så kunne man sætte sig ned. Jeg vil nu godt knytte enkelte kommentarer til redegørelsen.

For det første er det altså ganske få steder i den private sektor, hvor der er problemer – i Sønderjylland og Vejle og Ringkøbing Amt – men dem er man i gang med at løse, så problemet er næsten ikkeeksisterende.

Uheldigvis er der altså flaskehalsproblemer i den offentlige sektor. Velkendt er jo problemet vedrørende sygeplejersker, og der er også en årsag til, at man ikke kan skaffe dem, man vil. Dels er der og har i mange år været skåret ned i amternes budgetter på en sådan måde, at man har måttet optimere driften, som det hedder. Og det betyder, at sygeplejersker, men også andre grupper i denne sektor har ret barske arbejdsvilkår. Der er lige kommet et brev fra Dansk Sygeplejeråd, der viser, at gennemsnitsalderen for sygeplejersker er omkring 41 år. De forlader altså i stort tal erhvervet af mange grunde.

Jeg mener, at de flaskehalsproblemer, der findes dér, kan løses enten via overenskomsterne, ved at man kalder flere tilbage til erhvervet, altså nogle af dem, der har forladt det, eller også ved, at man uddanner flere, og det er man også godt i gang med.

Jeg synes, man kunne høre af ministerens kommentarer til redegørelsen, at man i Arbejdsministeriet stadig arbejder med at forbedre disse systemer her. Man bliver nødt til stadig væk at overvåge arbejdsmarkedet, og det sker da heldigvis også.

Vi er godt tilfreds med redegørelsen, og vi er også godt tilfreds med den udvikling, der går ud på, at flaskehalsproblemerne i den private sektor ikke er reelle.

Tom Behnke (FP):

Redegørelsen fra arbejdsministeren er set med Fremskridtspartiets øjne et skønmaleri af den virkelighed, der er uden for dette hus.

Redegørelsen ser bort fra de reelle problemer, der er på arbejdsmarkedet, og dermed er de forslag, som der trods alt er i redegørelsen, ganske tynde og stort set uden betydning.

Hvis man virkelig ville gøre noget på det her område, var det et spørgsmål om, at man lavede et mere mobilt arbejdsmarked. Alene det at skulle flytte efter sit arbejde betyder jo enormt store udgifter for folk. Køb og salg af hus løber nemt op i 50.000 kr. eller mere på grund af statsafgiften og det, at en række statsbestemte eksperter skal ind og vurdere det ene og det andet. Og det er klart, at når det er så dyrt og så omkostningsfyldt at flytte efter arbejdet, ja, så bliver det ganske vanskeligt at få medarbejderne til at gøre det.

Så har vi også set en regering, der har brugt meget energi på at udhule og ødelægge kørselsfradraget, som jo også betyder, at man i endnu højere grad vægrer sig ved at tage et arbejde, som ligger en anelse længere væk end lige præcis dér, hvor man bor.

Vi ser også, hvordan man f.eks. inden for landbrug, fiskeri og lignende har umuliggjort, at man kunne oplære sine egne børn til at overtage driften på et tidspunkt, idet der er sat meget stramme regler for, hvordan disse børn af landmænd og fiskere må have lov til at hjælpe med i driften.

Inden for det offentlige ved vi jo, at der er et akut behov for flere sygeplejersker. Der er også et akut behov for læger. Og selv om redegørelsen fra arbejdsministeren nedvurderer problemets omfang, ved vi, at der også er et akut behov for lærere i undervisningssektoren; det er egentlig underligt, fordi præcis sådan noget som behovet for lærere inden for folkeskolen er jo noget, man kan beregne. Med i hvert fald syv års interval kan man se, hvordan udviklingen vil blive. Dermed burde det være muligt, at man kunne planlægge og få uddannet det nødvendige personale til den funktion.

Så altså: En bedre planlægning af, hvilke uddannelser vi stiller til rådighed, således at man i højere grad sørger for, at de uddannelser, der bliver stillet til rådighed, matcher de behov, der er siden hen, når man er færdig med sin uddannelse.

Der er heller ingen tvivl om, at en væsentlig årsag til de flaskehalsproblemer, der er, er, at et